

Arrest

nr. 138 560 van 16 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten en tot afgifte van inreisverboden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Mr. K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 april 2014 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 19 juni 2014 onontvankelijk verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is :

“Reden(en)

Art. 9 ter § 3 – 5 ° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in art. 9 BIS, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 14.03.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 25.01.2013. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 25.01.2013 (zie bevestiging arts dd. 10.06.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medische getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 14.03.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter § 3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

1.3. Op 19 juni 2014 wordt eveneens besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 septies) Dit zijn de tweede en derde beslissingen, die ten aanzien van de eerste en tweede verzoekende partij als volgt gemotiveerd zijn :

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 03.03.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 23.04.2014.

Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.”

1.4. Op dezelfde datum wordt beslist tot het opleggen van een inreisverbod. Dit zijn de vierde en vijfde bestreden beslissingen, die ten aanzien van beide verzoekers telkens als volgt gemotiveerd zijn:

“INREISVERBOD

[...]

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene kreeg op 03.03.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 23.04.2014. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan. Betrokkene kan evenmin aantonen stappen te hebben ondernomen om de terugkeer naar het land van herkomst voor te bereiden. Daarom wordt aan betrokkene een inreisverbod van 3 jaar opgelegd."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij voert aan dat verzoekers zich bevinden in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, waarbij de gemachtigde van de minister verplicht is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Aldus zou het gaan om een gebonden bevoegdheid die elke discretionaire appreciatie uitsluit. Een gebeurlijke vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten zou er aldus slechts toe leiden dat de gemachtigde van de minister opnieuw verplicht zal zijn een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partijen hebben geen belang bij een dergelijke vernietiging.

2.1.2. De Raad stelt vast dat in casu van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou hebben, geen sprake is. Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, *"onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, zie ook RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Verder zal ook moeten worden nagegaan of het geen minderjarige betreft ten aanzien van wie krachtens artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enkel een bevel tot terugbrenging kan worden genomen. Ook nog zal de minister krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel. De verzoekende partijen hebben er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654 van). De exceptie wordt verworpen.

2.2.1. De verwerende partij voert aan dat het beroep met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing onontvankelijk moeten worden verklaard, aangezien beide beslissingen een andere strekking hebben dan de eerste bestreden beslissing en steunen op een andere grondslag.

2.2.2. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen elk steunen op een andere bepaling uit de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verwerende partij blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag tot regularisatie. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van de bestreden beslissingen: de beslissingen werden tegelijkertijd genomen door dezelfde ambtenaar, attaché [P.F.] Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat in casu tot de afgifte van de verwijderingsmaatregelen en de inreisverboden werd besloten naar aanleiding van het nemen van de weigeringsbeslissing met betrekking tot de verblijfsaanvraag. Daarenboven wordt in de inreisverboden uitdrukkelijk verwezen naar de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten : *"de beslissing tot verwijdering van 19.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod"*. Aldus stelt de Raad vast dat er in casu wel degelijk samenhang kan worden vastgesteld tussen de bestreden beslissingen. De Raad is om deze redenen van oordeel dat er in casu sprake is van voldoende verknochtheid om de bestreden beslissingen in een en hetzelfde beroep aan te vechten. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan dat als volgt luidt :

“EERSTE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoekster reeds zou zijn ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag waarin werd geoordeeld dat deze ziekte niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machti-ging verblijf.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

“ De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aan-vragen bij de minister of zijn gemachtigde. »

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt verwezen naar een voorgaande beslissing, terwijl het duidelijk is dat er wel degelijk een blijvende medische aandoening aan de orde is, en deze blijvende aandoening verergerd is.

Dat verzoekers met de meeste klem de blote bewering betwisten als zou er reeds een uitspraak gedaan zijn betreffende de medische problematiek van verzoekster en als zou deze uitspraak nog steeds gelden voor de actuele medische problematiek, terwijl er in werkelijkheid sprake is van een negatieve evolutie der medische toe-stand enerzijds en er sprake is van tal van aanvullende documenten inzake de on-mogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst.

Dat in het verleden door verwerende partij zomaar gratis werd geponeerd dat ver-zoekster naar haar land van herkomst kan terugkeren;

Dat de werkelijkheid erin bestaat dat verzoekster zeer ernstig ziek is, en er gezien de etnische achtergrond (Tsjetsjeense origine) geenszins enige mogelijkheid bestaat op medische behandeling in het land van herkomst, temeer verzoekster onmogelijk te-rugkan door de ernstige problemen in haar land van herkomst;

Het redelijs- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk be-stuur vereisen dat telkenmale met de nodige zorgvuldigheid wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behan-deling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

Dit is hier niet of minstens niet afdoende gebeurd.

Er is gemakkelijkschwege zomaar overgegaan tot afwijzing van de beslissing op basis van de bewering alsof alles alles onderzocht is geworden en er geen wijziging in de toestand heeft plaatsgevonden.

De argumentatie is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Er is niet alleen de medische problematiek, er is tevens de psychologische proble-matiek, en er is de toestand in het land van herkomst, en omtrent alle aspecten werden er door verzoekster aanvullende stukken voorgelegd, dewelke evenwel zo-maar terzijde werden geschoven door verwijzing naar de voorgaande beslissing inzake een vorige aanvraag, waar nochtans al deze stukken niet werden voorge-legd.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerd gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij onvoldoende is en verzoekster niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan gezien de ingeroepen psychologische problematiek.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Er wordt gesteld alsof er reeds een voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar de ziekte-toestand, en dat er reeds een voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid.

In werkelijkheid is een dergelijk onderzoek nooit afdoende gebeurd en nooit aan de orde geweest gezien het feit dat er thans heel wat recente en relevante stukken naar voor werden gebracht bij de nieuwe aanvraag art. 9 TER VW dewelke nooit op hun waarde werden beoordeeld, en waarvan de inhoud nooit werd weerlegd.

Er is sprake van standaardargumentatie die geenszins in concreto is gespecificeerd.

Dat er door verweerster minstens geantwoord diende te worden op de inhoud van de veelheid van nieuwe stukken die werden voorgelegd.”

3.1.2. De eerste bestreden beslissing is gesteund op artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Te dezen werd in de eerste bestreden beslissing vastgesteld dat ten aanzien van verzoekster reeds op 14 maart 2013 een beslissing werd genomen met betrekking tot een aanvraag om medische regularisatie, ingediend 25 januari 2013. Er wordt verder gemotiveerd dat blijkens de nieuwe aanvraag en het standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) de gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerdere aanvraag. Er wordt verwezen naar het schrijven van de arts van 10 juni 2014. In de beslissing van 14 maart 2013 werd ingegaan op de gezondheidstoestand van verzoekster en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van medische zorgen in het land van herkomst nagegaan.

Verzoekers betwisten dat een eerdere beoordeling zou zijn gebeurd, doch deze beweringen vinden geen steun in de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat de aanvraag om verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf d.d. 25 januari 2013 werd geweigerd op 14 maart 2013, op grond van de volgende motieven :

“Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 24/01/2013 en 25/01/2013 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 26/03/2009. Dat dit verzoek door onze diensten op 03/03/2010 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 18/03/2011 tot 14/03/2011, verlengd op datum van 26/03/2012 en 11/03/2013, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden:

Overwegende dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft, m.n.:

De arts-adviseur evalueerde het medisch dossier voorgelegd door I.L. {...} op 27/02/2013 en concludeerde “Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening,

hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico zou kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in de Russische Federatie/ Tsjetsjenië. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”

Gezien de nodige medische behandeling (en opvolging) beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, kan de verblijfstitel niet langer verlengd worden.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Verzoekers kunnen niet ernstig voorhouden geen kennis te hebben van deze beslissing, te meer nu uit het administratief dossier blijkt dat zij tegen deze beslissing beroep instelden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 110 884 van 27 september 2013.

Waar verzoekers aanvoeren dat geen rekening werd gehouden met de negatieve evolutie van de ziekte en met het feit dat in de actuele aanvraag, naast een medische problematiek eveneens sprake is van een psychologische problematiek, blijkt uit het reeds genoemde arrest nr. 110 884 dat de beslissing van 14 maart 2013 steunde op het medisch advies van 27 februari 2013, dat als volgt luidde :

“Graag beantwoord ik uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van de verlenging van de machtiging tot verblijf.

De verwijzingen uit het oude advies behouden

— Verwijzend naar het medisch advies dd. 22/10/2009 van Dr. Van Doren;

— Verwijzend naar de medische attesten dd. 10/02/2010, 17/01/2011, 05/01/2012, 15/01/2013 van Dr. Vander Perre, psychiater te Namen, blijkt dat betrokkene lijdt aan een depressie met een posttraumatisch stresssyndroom. Betrokkene werd op geen enkel moment gehospitaliseerd. Ze moest opgevolgd worden door een psychiater en de evolutie was gunstig. Betrokkene heeft geen mantelzorg nodig. Bij stopzetten van de behandeling zou er sprake kunnen zijn van melancholie of paranoia. Het gaat om een chronische aandoening die kan verbeteren maar niet kan genezen. De levensverwachting is goed. Betrokkene neemt Efexor, Clozan, Trazolan en Loramet. Er is ook psychotherapie nodig voor een onbepaalde duur.

— Het medisch dossier bevat attesten van Nouné Kara Khanian, psycholoog dd. 08/02/2010, 14/12/2010, 06/01/2012, 15/01/2013. In deze attesten wordt gesproken van een pathologisch rouwproces met depressie. Betrokkene werd in 2010 en 2011 wekelijks opgevolgd. Vanaf 2012 gaat het om maandelijkse sessies. De psychiater zorgt voor de medicamenteuze opvolging.

— Het medisch dossier bevat een attest van de psychiater Dr. Vander Perre, niet gedateerd, van werkonbekwaamheid voor onbepaalde duur.

Analyse van dit medisch dossier leert mij dat deze vrouw in 2008 haar 9-jarige zoon verloor na een ontvoering. Sindsdien lijdt ze aan een depressie met een pathologisch rouwproces. Volgens de psychiater is er ook sprake van een posttraumatisch stresssyndroom. Betrokkene krijgt door de psychiater medicatie voorgeschreven:

Loramet(=lormetazepam=slaapmiddel),

Trazolan(=trazodone=antidepressivum dat de slaap verbetert) en Clozan(=benzodiazepine=clotiazepam=tegen angst en slapeloosheid).

In vergelijking met 10/2009 is de toestand van betrokkene nu, drie en een halfjaar later, gestabiliseerd. Terwijl betrokkene in 2010 en 2011 wekelijkse therapeutische sessies kreeg is dat in 2012 verminderd tot één maandelijkse sessie. De behandeling bestaat uit 2 antidepressiva en 2 benzodiazepines, geen neuroleptica. De realiteitszin blijft bewaard. Er zijn geen tekenen van psychose. Betrokkene werd op geen enkel moment gehospitaliseerd en er werd ook geen dagopvang georganiseerd. Er was geen sprake van een wanhoopsdaad(en). De depressie, mogelijks van psycho-traumatische oorsprong is chronisch geworden. Het rouwproces is nu pathologisch (duurt reeds 5 jaar) maar wel gestabiliseerd.

Terwijl er in 2009 nog onzekerheid bestond ivm het gezondheidssysteem in Tsjetsjenië meer precies ivm de psychiatrische zorgen, is er in de laatste drie en een half jaar significante vooruitgang geboekt, dit is de periode die ligt tussen nu en de vorige beoordeling van de medische stukken.

De vraag stelt zich naar de behandelingsmogelijkheden in Tsjetsjenië.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) :

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank :

o van International SOS van 04/02/2012 met nummer referentienummer4592 : Hieruit blijkt dat dd. januari 2013 ambulante opvolging door een psychiater en een psycholoog mogelijk is. Er bestaat ook opnamemogelijkheid op een psychiatrische dienst in het Republican psychoneurological dispensary te Verkhoyanskaya street nr. 10 te Grozny of het Republican Clinical Hospital named after Sh. Ependiev, ul. Kemerovskaya, bid.12 te Grozny, o van International SOS van 31/10/2012 met nummer referentienummer 4433: Hieruit blijkt dat opvolging door een psychiater mogelijk is. Venlafaxine is beschikbaar (nr 13) Het is niet zeker of Trazodone beschikbaar is maar er zijn meerdere antidepressiva te krijgen die de Trazodone zonder problemen kunnen vervangen: Escitalopram, Mirtazapine, Fluoxetine, Paroxetine, Sertraline, duloxetine.

<http://translate.google.be/translate?hl=nl&sl=ru&tl=fr&u=http%3A%2F%2Fwww.minzdravsoc.ru%2Fmedictne%2F>

o lormetazepam dat kan vervangen worden door een equivalent Lorazepam of zopiclone (=zolpidem) lijst van geneesmiddelen o Clozan tegen angst en slapeloosheid dat kan vervangen worden door equivalenten, zie lijst van geneesmiddelen: diazepam, oxazepam, nitrazepam

Betrokkene kan reizen. Zij heeft geen mantelzorg nodig.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat de staat alle Russische burgers het recht op gratis gezondheidszorg garandeert via het systeem van de verplichte ziektekostenverzekering (OMS) (de overheid selecteert de verzekeringsmaatschappijen in elke regio).

De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd.

Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing.

De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naar gelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt.

De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie. De prijzen variëren van regio tot regio.

Maar de staat voorziet toch gratis medicijnen voor mensen die lijden aan welbepaalde aandoeningen.

Voor de behandeling van de aandoening van betrokkene is de medicatie gratis.

Bovendien zijn er in Tsjetsjenië projecten voor mensen met de aandoening van betrokkene van Artsen zonder Grenzen en het International Medical Corps .

Daarnaast bestaat er een systeem van gespecialiseerde staatsinstellingen voor hulpbehoevende ouderlingen en invaliden (volwassenen en kinderen). Ze kunnen er kosteloos verblijven en ontvangen er gratis medische zorgen. Sociale werkers ondersteunen hulpbehoevende alleenstaanden ook thuis.

Wat werkloosheidsuitkeringen betreft, zijn er 26 weken voltijdse tewerkstelling in het voorbije jaar vereist om te kwalificeren voor een werkloosheidsuitkering.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor. Hieruit blijkt dat de aandoening waaraan betrokkene lijdt niet tot gevolg heeft dat zij arbeidsongeschikt is, dat zij derhalve in staat is om in haar levensonderhoud te voorzien en dat zij, middels een inkomen uit arbeid, kan instaan voor eventuele medische kosten die zij zelf zou moeten dragen. Tevens dient te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van betrokkene ten aanzien van de asiendiensten blijkt dat zij ook bijstand kan krijgen van haar partner, familieleden en vrienden of kennissen. Immers, uit het gehoorverslag van DVZ dd. 25/08/2009 van betrokkene haar echtgenoot blijkt dat hij van 1991 tot 1999 werkte voor een mensenrechtencomité te Grozny, dat hij eigenaar was van verschillende winkeltjes - cafeetjes en dat hij sinds 2005 eigenaar was van een bouwbedrijf te Grozny. In hetzelfde gehoorverslag verklaarde hij bovendien zélf dat hij in zijn land van herkomst goed geld verdiende. Verder in het gehoorverslag blijkt bovendien dat hij in totaal 5000 EUR betaalde voor het gezin om naar België te reizen. Bovengenoemde vaststellingen illustreren op afdoende wijze de financiële draagkracht van betrokkene haar echtgenoot.

Volledigheidshalve dient er op gewezen te worden dat betrokkene vrij beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt het IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus; accommodatie/huur, extra bagage.

De financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd.

Dit alles in overweging genomen kan gesteld worden dat betrokkene aanspraak kan maken op een medische behandeling, en er dan ook geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het herkomstland van betrokkene, zijnde de Russische Federatie/Tsjetsjenië.

De zieke lijdt niet op zodanige wijze aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico zou kunnen inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in de Russische Federatie/Tsjetsjenië.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Uit dit advies kan worden afgeleid dat hierin reeds wel degelijk de psychologische problematiek van verzoekster werd onderzocht en dat besloten werd dat er adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Verzoekers verklaren het niet eens te zijn met de bestreden beslissing, doch berperken zich ertoe in het algemeen te verklaren dat de situatie geëvolueerd is. Het enkele feit dat nieuwe stukken werden voorgelegd, brengt niet met zich mee dat geen toepassing meer kon worden gemaakt van artikel 9 ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet. In zijn medisch advies van 10 juni 2014 stelde de arts-adviseur dat *"de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 24/1/2013 en 25/1/2013. Op het SMG d.d. 26/3/2014 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene."*

Verzoekers stellen het niet eens te zijn met de eerste bestreden beslissing, maar weerleggen op geen enkele wijze de vaststelling dat de aanvraag van de arts-adviseur aan de hand van de ingediende standaard medische getuigschriften reeds werd behandeld en dat derhalve toepassing moest worden gemaakt van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet. Evenmin maken zij aannemelijk dat de situatie dermate is gewijzigd dat het oordeel dat het om dezelfde aandoening gaat, onredelijk is. Met een algemene verwijzing naar "stukken" die zij hebben ingediend, tonen ze evenmin aan dat nagelaten werd rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak.

Verzoekers betogen dat de aanvraag opnieuw ten gronde moest worden onderzocht, doch tonen daarmee geen schending aan van de aangevoerde rechtsnormen.

Het middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat zij uiteenzetten als volgt :

"TWEEDE MIDDEL;

Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)."

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uit-drukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwe-gingen vermeldde die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen-zaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingen-zaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar een eerdere beslissing.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van het verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW wel degelijk van toepassing is op de situatie van verzoekster die in ernstige mate gehinderd wordt door diens ziekte-toestand.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

In casu is dit nooit afdoende onderzocht geworden.

Er diende een volledig nieuw onderzoek te gebeuren én van de ziekte-toestand zelf, én van de mogelijkheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst, meer specifiek Tsjetsjenië, wat evenwel niet gebeurd is."

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekers voeren dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengen geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt. Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissing niet berust op correcte feitelijke vaststellingen en dat er een juiste juridische gevolg aan deze vaststelling werd gegeven. Het enkele feit dat de motivering kan worden aanzien als stereotiep omdat deze ertoe strekt vast te stellen dat de betrokkene zich bevindt in een van de door de wet voorziene gevallen, leidt er niet toe vast te stellen dat deze motivering niet afdoende of draagkrachtig zou zijn.

Waar verzoekers aanvoeren dat er moest overgegaan worden tot een onderzoek van de ziekte-toestand en van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van medische zorgen in Tsjetsjenië, leidt niet tot de conclusie dat de bestreden beslissing onterecht toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekers voeren een derde middel aan dat luidt als volgt :

"DERDE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending art. 3 EVRM.

In casu dient heel specifiek onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst en dit niet enkel voor de medische maar ook voor de ernsti-ge psychologische problematiek.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grond-gebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het verwijzen naar een eerdere beslis-sing;

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behan-deling er sprake zal zijn van een verslechtering van de situatie, zodat er alleszins standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evo-lueren na een terugkeer naar het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien bepaalde van de medische problemen van verzoekster juist verband houden met gebeurtenissen in het land van herkomst én er bovendien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is ver-schaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor haar ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op haar ziekte-toestand, hoewel in het verzoek-schrift werd geargumenteed, én er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoekster, én er tenslotte geen ade-quate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, minstens hier geen uit-spraak is over gedaan, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Dat niet kan aanvaard worden dat alle medische elementen thans zomaar worden verworpen zonder onderzoek ten gronde;

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht ge-worden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat de hier bestreden beslissing on-rechtmatig werd genomen.

Dat om dezelfde redenen als hoger vermeld ook de bevelen om het grondgebied en de inreisverboden dienen vernietigd te worden en voorafgaand geschorst gezien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat er dreigt bij onmiddellijke uitvoering der bestreden beslissingen."

3.3.2. In het derde middel herhalen verzoekers dat rekening moet worden gehouden met de actuele pathologie en de gevolgen indien de behandeling wordt stopgezet in het land van herkomst. Ook hier gaan zij voorbij aan de eigenlijke motivering van de bestreden beslissing, dat het gaat om dezelfde aandoening als degene die het voorwerp was van de beslissing van 14 maart 2013 en het medisch advies van 27 februari 2013. Zoals hoger reeds werd vastgesteld, werd hierin vastgesteld dat de aandoening kan behandeld worden in het land van herkomst en dat deze behandeling voor hen toegankelijk is. Verzoekers tonen niet aan met welke elementen nagelaten werd rekening te houden.

Ook met betrekking tot artikel 3 van het EVRM volstaat het niet in abstracto te verwijzen naar dit artikel. Nadat in de beslissing van 14 maart 2013 reeds werd vastgesteld dat de ziekte geen ziekte is die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst, kon de gemachtigde van de minister, na genoegzaam te hebben vastgesteld (na medisch advies van 10 juni 2014) dat het ging om dezelfde elementen, op goede gronden toepassing maken van artikel 9, §3, 5°, van de vreemdelingenwet. Verzoekers voeren geen enkel concreet element aan dat kan wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Zij maken om dezelfde redenen evenmin een schending aannemelijk van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT